

De com la literatura transforma la nostra vida.

Ple i arrebossat per la llum, me n'adone com d'ignorant sóc, quantes mancances tinc, com d'immadura ha estat i es presenta la meua empatia envers tothom.

Respire amb profunditat i tanque els ulls; escolte com un mormolar dels ocells, el cant amable de l'aigua, la granota que rauca, el treball d'un pica-soques, amortit, ben lluny. Batega el cor, es desborda la ment.

Amb aquesta riquesa actual, buide tots els pensaments, les paraules lentament s'esfumen; sóc boira, vent que tremola.

Per què l'odi, per què tanta maldat, per què l'orgull que picona vides anònimes, per què la impenetrable supèrbia i l'elàstica cobdícia?

No hi ha capacitat d'anàlisi, molt menys encara d'introspecció i eternament llunyana la intenció de fer justícia en aquest petit món.

Ara emmudisc i escolte la natura que parla; sóc plena harmonia: mireu, l'Univers.